

Nr. 27540 /SMCSSMRP/29.06.2023

COMUNICAT DE PRESĂ

Povestea unei campioane speciale

Maia are 18 ani și de mică a fost un exemplu de ambiție, o adevărată luptătoare! Deși a crescut în sistemul de protecție socială, nu s-a lăsat afectată nici de răutățile celor din jur, nici de dizabilitate. A avut-o mereu alături pe sora ei, Carmen, o altă luptătoare înăscută, dar și pe doamna Luminița, asistentul maternal profesionist, care a devenit "mami" pentru cele două fete. Măsura de protecție specială a încetat pentru ambele surori de curând, însă ele au rămas în familia în care au crescut și sunt fericite că au toate susținerea pentru a-și atinge toate obiectivele. "*Chiar le spun fetelor, când vor fi la casa lor să mai vină și pe la mine din când în când!*", spune zâmbind doamna Luminița, care le iubește la fel ca pe propriii copii.

În perioada 12-26 iunie, Maia a plecat pentru prima dată de acasă fără Carmen sau doamna Luminița, depășind odată cu granițele țării și teama de a fi departe de cei dragi. A participat la Jocurile Mondiale de vară Special Olympics și nu s-a întors de la Berlin doar cu medalii, ci și cu mai multă încredere în forțele proprii: "*La început nici nu voiam să plec. Mi se părea că eram așa singură și mi-a fost teamă. Familia m-a încurajat și m-am dus. A fost o experiență pe care nu aș fi vrut să o ratez.*".

Experiența a fost una unică, din toate punctele de vedere, dar cel mai important este că adolescența s-a descurcat singură, a știut să-și gestioneze emoțiile și temerile și chiar și-a ajutat și colegii cu nevoi speciale. "*Experiența a fost unică, jocurile acestea sunt o dată la patru ani, la un nivel foarte înalt, cu sportivi din foarte multe țări. Am făcut și alte antrenamente acolo, au fost diferite. Am avut emoții mari! În momentul când intram în bazin tremuram, dar abia așteptam să înot. Când am văzut rezultatul, a fost așa...special! Am simțit că munca depusă a fost răsplătită cu această medalie.*". Imediat după competiție a sunat acasă și a dat vestea familiei. Experiența independenței nu a fost cu temeri doar pentru Maia, ci și pentru cea care ocupă locul mamei: "*A fost greu fără Maia acasă, era prea liniște, parcă eram singură, deși erau și ceilalți în casă.*".

Fata noastră specială a câștigat locul II la proba de înot bras, iar la proba de înot spate 50 m ar fi trebuit să fie numărul 1 mondial, însă a fost descalificată pentru că a scos un timp mai mic decât minimum stabilit în competiție. Menționăm faptul că olimpiada sportivilor speciali are reguli diferite de competițiile cu care suntem obișnuiți. A fost dezamăgită, dar apoi și-a dat seama că, de

fapt, a depășit toate recordurile, ceea ce înseamnă că nu are nicio barieră care să o oprească din drumul ei. De când a învățat să înoate alături de domnul instructor Felix Stănescu, cel care a descoperit spiritul competitiv în Maia, sportul a devenit parte din viața ei și a fost picătura care a umplut paharul puterii și curajului acestui copil, alături de grija și afecțiunea primite în familia doamnei Luminița: *"Sportul face foarte bine și la corp și la minte! Știi că mai ai și altceva în afară de școală, că te duci în alte locuri, cunoști alți oameni, vezi alt mediu, e altceva. Ar fi bine ca orice copil să facă sport, orice fel de sport!"*.

Când s-au întors în țară, Maia i-a mulțumit unuia dintre organizatorii Special Olympics și a primit în schimb mai multe mulțumiri de la coordonator pentru felul în care s-a comportat și pentru ajutorul oferit colegilor săi, sportivi speciali. Spiritul civic și sprijinul oferit voluntar reprezintă alte dovezi care demonstrează nivelul de independență al adolescenței și maturitatea acestui suflet deosebit.

Acum este în clasa a XI-a, dar în viitor, Maia se gândește la o carieră în învățământ, ca profesor de biologie, materie care îi place foarte mult, sau de sport, ori să devină instructor de înot.

Deși este încă un copil, cu totul special, Maia ne oferă o lecție tuturor! Dizabilitatea nu trebuie văzută ca o neputință sau ca o ciudățenie, ci ca un aspect deosebit al fiecărei persoane: *"Oamenii ar trebui să vadă că un copil cu dizabilități este special, că simte totul mult mai intens! De exemplu, un copil cu Sindrom Down iubește de 10 ori mai mult decât un alt copil. Ar putea să încerce să-i înțeleagă, nu să-i judece! Eu dacă nu aveam dizabilitatea asta nu eram așa, specială și nu aveam ocazia să particip la această competiție și să întâlnesc atâția oameni buni."*

Ea este Maia, o fată SPECIALĂ și chiar dacă nu mai este în sistemul de protecție socială rămâne și a noastră! Suntem mândri de ea!

DIRECTOR GENERAL,

jr. Ionela Sandu

